

Phần 18

Olivia thấy dễ chịu. Còn hơn cả dễ chịu. Chị cảm thấy tự tin, thành công và thật sung sức. Hôm nay là một ngày làm việc vô cùng hiệu quả của chị ở toà án, vì mùa hè đang vào thời kỳ đẹp nhất, nên chị có ý định tận dụng thời gian còn lại của buổi chiều.

Thời tiết này thật lý tưởng để ngồi uống cà-phê dọc bên cảng và tận hưởng một chai rượu cùng món tôm kênh đào Hood ngon lành. Olivia không thể nghĩ ra người nào hợp hơn Jack Griffun để cùng chị chia sẻ sự tuyệt vời ấy. Anh là một người bạn rất thú vị. Trong ba tuần kể từ sau chuyến pic-nic ngày 4 tháng 7, họ đã cùng tham dự một cuộc họp chính trị mà sau đó Jack có viết một bài báo về nó. Rồi chị đi cùng anh trong buổi phỏng vấn người phụ nữ đan bằng kim móc những chiếc khăn ăn cho phiên chợ Nông Dân ngày thứ bảy. Bài báo được đăng trên số ra ngày thứ tư trong Bản tin vùng vịnh Cedar. Tối thứ 6 tuần trước, Jack đưa chị đi ăn tối tại nhà hàng Willcox, có thể coi nó như một Thyme and Tide ở Seabeck mà Bob và Peggy Beldon đã từng giới thiệu với Jack. Chủ nhân của nó lấy làm kiêu hãnh vì Clark Gable(1) đã từng thuê phòng nghỉ ở đây, và cả những món ăn tuyệt vời của mình. Lần này, Jack lại đang viết bài. Đã quá lâu rồi họ không được nghỉ ngơi. Olivia quyết định đã đến lúc họ ra ngoài thư giãn thay vì chỉ chăm chăm vào công việc.

Ngả lưng vào chiếc ghế trong văn phòng, Olivia với chiếc điện thoại và bấm số của anh. “Xin chào”, chị nói ngay khi anh nhắc máy.

“Chào em. Nhờ đâu mà anh có được vinh dự này thế?”. Jack thực sự vui khi nghe thấy giọng nói của chị.

“Em chuẩn bị có một đề nghị mà anh không thể từ chối”.

“Nghe thú vị đấy”.

“Em hứa là sẽ thú vị”. Olivia thích kiểu đùa cợt của họ.

Jack cười. “Anh không đợi được nữa. Em có ý tưởng gì?”

“Anh nhắm mắt lại”, chị thì thầm đầy quyến rũ. “Hãy hình dung anh đang ngồi ngoài vịnh”.

“Anh có ngồi cùng ai không?”, anh xen vào.

“Tất nhiên. Anh đang ngồi cùng em”.

“Em đang mặc gì?”.

“Anh Jack!”.

1. Tên của nam diễn viên người Mỹ nổi tiếng đã vào vai Rett Butler trong phim “Cuốn theo chiều gió”.

“Quan trọng đây”.

Chị thở dài giả vờ bực mình. Biết hài hước là điểm chị thích nhất ở Jack. “Thôi được. Em mặc áo ba lỗ, quần soóc, đội chiếc mũ chống nắng rộng vành và đeo kính râm”.

“Anh thích em đeo kính râm. Lúc đó trông em sẽ rất huyền bí”.

Chị cười vang; chị chẳng có gì huyền bí cả - tất nhiên trừ sự hấp dẫn ngày càng lớn của chị với anh.

“Sau đó, hãy lắng nghe tiếng nhạc”.

“Dire Straits? Guns n'Roses? Red Hot Chili Peppers?”

“Không”, chị thở dài. “Em đang nghĩ nhiều hơn đến Neil Diamond, Barry Manilow, Henry Mancini”.

“Barry Manilow? Không phải là Barry Manilow chứ”.

“Tình cờ em lại thích Barry Manilow”, chị nhấn mạnh.

Lần này đến lượt anh thở dài. “Anh không biết chuyện này có hi vọng gì không”.

“Thôi được, chúng ta sẽ dàn xếp vụ âm nhạc”.

“Nếu em thích Barry Manilow, thì anh chẳng thể làm gì cả”.

“Vậy thì Eric Clapton”, chị gợi ý

“Bob Dylan hay hơn. Đồng ý chứ?”.

“Thôi được. Em nói tiếp nhé?”.

“Em nói đi”, anh giục, như thể chị chính là người chủ trì.

“Chúng ta cùng nhau ngắm mặt trời lặn trên vịnh, cùng nghe những bản nhạc du dương êm ái sẽ cùng thưởng thức những ly rượu tuyệt vời nhất”. Chị lưỡng lự, tất nhiên anh sắp sửa tranh luận xem họ sẽ uống rượu gì.

“Chúng ta có cần tranh luận về rượu không?”. Chị hỏi

“Không”, anh chắc chắn, “em chọn đi”.

“Được Rượu nho Gewurztraminer”.

“Chẳng phải rượu đó hơi ngọt sao? Em có chắc em thích nó...”.

“Em tưởng chúng ta sẽ không tranh luận về rượu. Anh có thể uống thứ gì anh thích và em sẽ uống thứ em thích”.

“Thế cũng được”. Đột nhiên anh lại chủ động dàn hoà.

“Một người phục vụ xuất hiện cùng thực đơn”, chị tiếp tục.

“Nếu thực đơn có dải băng đánh dấu, thì anh không thích ăn ở đó đâu”.

“Không có dải băng đánh dấu”.

“Tốt”. Jack nói ngay. “Thế người phục vụ đã mang bánh mì ra chưa? Anh đang đói quá”.

“Đừng giục anh ta, chúng ta vẫn đang thưởng thức rượu mà”.

“Trong lúc em uống rượu, anh muốn ăn một miếng bánh mì nóng phết bơ”.

“Anh đang khiến mọi chuyện trở nên khó khăn đấy, Jack”.

“Thôi được, tiếp tục đi, nhưng anh phải nói với em rằng hôm nay anh làm việc xuyên trưa, thế nên nếu em định mất thời gian lên danh sách những món đặc biệt cho bữa tối, anh sẽ phải chạy ra máy bán kẹo mất”.

Olivia nghe thấy tiếng mở đóng cửa ngăn kéo. “Anh đang làm gì thế?”.

“Em nghĩ sao? Anh đang tìm thứ gì đó để ăn”. Tiếng nhai rau rầu vang lên ngay sau lời giải thích của anh. “Thứ tốt nhất anh có thể nghĩ ra là những chiếc bánh quy giòn”.

“Tội nghiệp. Thế nghĩa là anh không muốn nghĩ đến món mỳ ống nêm gia vị tôm, sò huyết, tôm hùm, rồi nước sốt kem Alfredo”.

“Em đúng là người phụ nữ tàn nhẫn, Olivia Lockhart”.

Olivia cười khoái trá. “Anh cứ đợi tới khi em cho anh thấy em tàn nhẫn như thế nào”.

Jack hít một hơi thật sâu. “Anh thích khi em nói thế”.

Olivia giả bộ đe dọa bằng một tiếng “hùm”.

“Anh sẽ phải tới đó vào mấy giờ, ở đâu và đi bao xa?”.

“Bảy giờ tối nay”.

Anh do dự. “Anh... không thể”.

“Sáu giờ?”.

“Cũng không được”.

“Thôi được, tám giờ, nhưng như thế với em là quá muộn đấy”.

“Thế còn tối mai?”, Jack hỏi.

“Không được. Em có cuộc họp với ủy ban của toà án. Sao tối nay anh không đi được?”.

“Anh không thể”.

Anh thật khó hiểu. “Jack, anh có cuộc hẹn khác rồi à?”, chị vừa hỏi vừa cười như thể đang nói đùa. Cả hai người bọn họ đều chưa có gì để ràng buộc nhau. Anh được tự do hẹn hò với bất kỳ ai, cũng như chị vậy. Nhưng chị chẳng hẹn hò ai cả.

Anh dừng lại trước khi trả lời. “Không hẳn”, anh nói.

“Không hẳn”, chị lặp lại. Thế nghĩa là thế nào? “Anh đang làm việc bất hợp pháp à?”, chị hỏi.

“Không. Chỉ là một việc bí mật thôi”.

“Chỉ là một việc bí mật thôi”, chị khẽ thì thầm.

Jack im lặng. “Nếu anh muốn thế”. Olivia ghét sự bí mật. “Em hiểu”, chị nói, không buồn che giấu nỗi thất vọng của mình.

“Olivia, anh xin lỗi. Anh rất muốn ăn tối cùng em, nhưng em sẽ phải chọn một buổi tối khác. Olivia là người phụ nữ thẳng thắn; chị không thích cách anh giấu giếm và giải thích rằng đó là “bí mật”. Nếu anh có bí mật ghê gớm nào đó, chị muốn biết ngay bây giờ.

“Thôi nào, em yêu, không quá quan trọng, phải không?”.

Em yêu. Giờ đã là em yêu của anh cơ đấy!

“Một buổi tối khác được chứ?”

“Không”, chị nhẹ nhàng nói nhưng đầy quả quyết. “Không ổn tí nào”.

“Đề anh nói xem anh có hiểu đúng không”, Jack nói sau hồi lâu im lặng. “Em giận vì anh không thể đi ăn tối cùng em tối nay”.

“Không, Jack ạ, không phải thế”. Chị ngồi ngay ngắn trên ghế. “Em xin lỗi. Dường như em ảo mộng về mối quan hệ của chúng ta...”

“Olivia ...”

“Không, em hiểu mà”.

“Em không hiểu”.

“Em hiểu”. Anh muốn mọi thứ diễn ra theo ý mình, nghĩa là bất kỳ mối quan hệ nào với anh cũng đều phải có giới hạn. Anh có những bí mật của mình, và chị đã không để ý đến điều đó.

“Olivia...”

“Em rất tiếc khi anh không thể đi ăn tối”, chị nói, lần thứ hai xen ngang lời anh. “Chúng ta sẽ đi ăn vào một hôm khác”. Có thể là mười năm sau.

"Đừng gác máy!". Jack kêu lên.

May sao, chị vẫn chưa kịp cúp máy.

“Anh biết chuyện này sẽ dẫn đến đâu. Lần sau anh gọi và rủ em đi ăn, em sẽ có lý do từ chối. Lần sau nữa cũng vậy, cho đến khi anh chỉ còn nhận được lời nhắn tự động trên máy. Khi thật Olivia, anh sẽ không để điều đó xảy ra đâu”.

“Vậy em sẽ hành động trước. Anh Jack, theo em chúng ta không nên tiếp tục gặp nhau nữa”.

“Tại sao? Vì hôm nay anh không thể đi ăn tối cùng em ư?”.

“Không phải”, chị đáp ngay. “Vì em từng lấy một người luôn giữ bí mật với em. Và em không muốn tiếp tục quan hệ với một người không cởi mở chân thật nữa”.

Im lặng.

“Em nói không sai, đúng không?”, chị nhấn mạnh. “Anh là con người của những bí mật”.

Anh không trả lời câu hỏi ấy. “Nếu thấy thoải mái, em cứ nghĩ thế đi. Em nói đúng, anh có những bí mật của mình”..

Anh gác ống nghe, và Olivia nghe thấy tiếng títtít vang lên trong máy. Lẽ ra Jack phải hiểu chị hơn thế, Olivia buông máy thất vọng. Chị không muốn nhận định của mình là đúng - rằng Jack có những bí mật không thể chia sẻ với chị.

Lúc Grace tấp xe vào lề đường, Buttercup từ lối đi dành cho chó ở phía sau ngôi nhà lao thẳng tới chỗ chị.

“Chào mào”, Grace vừa nói vừa bước ra khỏi xe. Chị cúi xuống gãi tai con chó, sau đó cả hai cùng bước tới chỗ hộp thư để xem có gì không.

Ngoài mấy tờ tạp chí và hoá đơn linh tinh, Grace còn nhận được cả tờ Bremerton Sun.

“Mày muốn ăn tối chưa?”, chị hỏi Buttercup rồi mở cửa bếp.

Con chó sẵn lòng vàng bước về phía bát đựng nước của mình và tộp một ngụm, sau đó nó kiên nhẫn đợi Grace mở cánh tủ, lấy ra một túi to đựng thức ăn của chó. Chị đổ đầy vào bát của nó, rồi ngồi xuống liếc qua đồng hồ đơn và thư từ.

Không có gì quan trọng.

Trong lúc đặt mấy tờ tạp chí lên bàn, chị nhận ra đèn báo tin nhắn nhấp nháy.

“Grace, Roy McAfee đây. Hãy gọi cho tôi khi nào chị về đến nhà”.

Dan.

Chắc hẳn Roy đã có tin gì đó của Dan. Tay chị run lẩy bẩy trong lúc lục tìm số điện thoại của Roy.

Corrie, vợ Roy đồng thời là trợ lí nối máy cho chị.

“Roy, tôi là Grace Sherman đây. Anh đã tìm ra Dan chưa?”

“Chưa, nhưng tôi nhận được bản báo cáo từ dịch vụ kiểm kê tài sản và tôi nghĩ có thể chị quan tâm đến những gì tôi phát hiện ra”.

Sau những điều tra đi vào ngõ cụt, Roy gợi ý nên yêu cầu kiểm tra tài sản trên máy tính, nhưng Grace do dự vì phải trả thêm phí hai trăm đô la cho việc này. Giả sử Dan có sở hữu một mảnh đất thì điều đó cũng sẽ chẳng giúp được

chị tìm ra anh. Về vấn đề sở hữu tài sản, với chị các dữ liệu của ngân hàng cũng chỉ là vô ích.

“Vậy có gì thú vị không?”.

“Có. Báo cáo có ghi dữ liệu về một tờ đơn đăng ký của Dan hồi tháng 6 năm ngoái”.

“Cách đây một năm”

“Đúng. Chị không cho tôi biết hai người sở hữu một chiếc xe moóc dùng để đi du lịch”.

“Chúng tôi không hề có”.

“Theo các báo cáo của bang, Daniel Clayton Sherman ngụ tại số 204, đường Rosewood, vịnh Cedar, Washington, đã đăng ký cấp giấy phép cho một chiếc xe moóc dùng để đi du lịch”.

“Khi nào?”. Grace hỏi. “Chính xác là khi nào?”.

“Ngày 16 tháng 6 năm ngoái”.

Ngày tháng ấy chẳng nói lên điều gì. Grace chết lặng.

"Tôi... tôi không biết gì về chiếc xe này cả".

“Tôi đã gọi cho công ty bán chiếc xe cho anh ấy và phát hiện ra anh ấy trả bằng tiền mặt. Chiếc xe cao hơn 7m. Người bán hàng không thể nào quên, vì Dan đến cùng những tờ một trăm đôla mới tinh”.

"Bao nhiêu tiền?".

“Theo người bán hàng, chiếc xe có giá mười ba nghìn đôla”.

“Tiền mặt?”. Họ không có mười ba nghìn đô la tiền mặt. Bất cứ khoản tiền thừa nào họ cũng đem đầu tư hết rồi. Gần như tất cả những gì họ tiết kiệm được đều nằm ở cổ phiếu và trái phiếu.

“Người bán khẳng định với tôi đó là những tờ một trăm đô la. Thực ra, anh ta hoàn toàn bất ngờ khi được đếm nhiều tiền mặt như thế”.

“Dan lấy đâu ra số tiền ấy nhỉ?”.

“Tôi không thể trả lời”, Roy nói.

Cả chị cũng vậy. “Dan không thể thế chấp cái gì đó mà tôi không biết, đúng không?”.

“Đúng”, Roy nói. “Theo những báo cáo ngân hàng tôi có trong tay thì không thể có chuyện ấy”.

Và nếu có, chắc chắn chị sẽ nhận được một loại giấy tờ nào đó chứng nhận khoản thế chấp kia.

“Thật vô lý, Dan không thể có được số tiền lớn như thế”. Nhưng rồi chị chợt nhớ ra rằng năm ngoái Dan có làm thêm một số việc. Chỉ điều này mới lý giải được tại sao Dan lại có số tiền mười ba nghìn đô la ấy thôi.

“Vậy chị không biết gì về chiếc xe mooc này?”

“Thực sự tôi không biết. Tôi chẳng có bằng chứng nào về việc này - ví dụ như thanh toán bằng thẻ tín dụng chẳng hạn. Không một có hoá đơn nào ghi tên anh ấy cả”.

“Nếu anh ấy có mười ba nghìn đôla bằng tiền mặt mà chị không hề hay, thì có nghĩa là chúng ta không thể biết anh ấy có tất cả bao nhiêu tiền”.

“Anh ấy có thể giữ số tiền này ở đâu?”

“Anh ấy có ngăn để đồ không?”, Roy trả lời bằng một câu hỏi khác.

“Có... không. Tôi không biết nữa”. Trước đây họ có đăng ký một ngăn, nhưng mấy năm rồi chị không thấy tờ đăng ký khai lại.

“Hãy cho tôi biết”, Roy nói. “Hàng ngày ai là người lấy thư?”

“Dan”.

“Đó là điều tôi đã nghĩ. Có một khả năng khác là Dan có thể có một ngăn để đồ ở bưu điện mà chị không hề biết”.

Lại thêm một bí mật mà Dan giấu chị. Grace không biết sao chị có thể sống với anh hơn ba mươi năm và không hề biết gì về người là chồng mình.

“Bản báo cáo không nói gì đến ngăn để đồ?”, chị hỏi.

“Không, nhưng nếu Dan có một cái đứng tên mình thì theo luật, ngân hàng không nhất thiết phải ghi vào báo cáo. Họ chỉ ghi vào khi toà án yêu cầu.

“Chúng ta sẽ dùng đến lệnh của toà án chứ?”

“Chúng ta sẽ dùng đến khi nào cần”.

“Thôi được”.

Như thể hiểu bà chủ của mình đang vô cùng lo lắng, Buttercup bước tới bên chiếc điện thoại và đứng cạnh Grace. Chị cúi xuống, xoa đầu con chó. Điều đó giúp chị bình tĩnh lại.

Chị nói chuyện với Roy thêm vài phút nữa. Khi Grace gác máy, một cảm giác mới chưa từng có chợt xuất hiện. So với những cảm xúc đã quá quen thuộc, cảm xúc này khiến chị thấy thật lạ lùng. Trước đây chị luôn cảm thấy nghi ngờ, sốc, đau khổ và giận dữ. Gần đây chỉ cảm giác bình yên, cùng với đó là sự nhẫn nhục và chấp nhận. Còn bây giờ, những tin tức mới nhất của Roy đã không làm chị tức điên lên nữa. Thay vào đó chị cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Ngồi bên bàn, chị lướt qua tạp chí Sunset, tìm đến chuyên mục về các món ăn. Chị chợt trở nên thần thờ, đắm chiêu. Chắc chắn đã có điều gì đó không ổn

xảy ra. Cuộc sống của chị đang tan nát. Thế mà chị chỉ ngồi đây và đọc một công thức làm món gà kiểu Méhicô vô vị.

Điện thoại reo vang, Grace lưỡng lự trong phút chốc, không chắc mình có muốn nói chuyện với ai không. Nhưng nhớ đâu lại là một trong số các cô con gái của chị, nếu chị không nhắc máy, chúng sẽ rất lo lắng.

“Chào mẹ”.

Grace đã đoán đúng. “Chào con yêu. Con thấy sao rồi?”

“Cái thai”, Kelly phàn nàn. “Còn sáu tuần nữa con sinh rồi mẹ ạ”.

Với Grace, thời gian trôi thật mau, nhưng chị biết con gái mình lại mong thời gian trôi chậm lại. Con bé sợ đến lúc nó sinh con mà Dan vẫn không về.

“Có tin gì của ba không ạ?”

Grace ngạc nhiên khi thấy dường như các con gái chị cảm nhận được liên quan đến Dan.

“Mẹ?”, Kelly gọi.

“Con có thể nói máy cho chị con luôn được không?”.

“Có chuyện gì phải không mẹ?”.

“Gọi Maryellen và mẹ sẽ cho các con biết”.

Grace đợi trong lúc Kelly quay số gọi chị gái. Khi Maryellen nhắc máy, Grace sẽ có thể cùng lúc nói chuyện với cả hai con gái của mình. Chị nhắm mắt lại, đầu óc quay cuồng trong lúc chờ đợi.

Ban đầu, Grace không muốn cho các cô con gái biết những việc Dan đã làm. Nhưng giờ chị lại thấy điều đó là không đúng. Maryellen và Kelly cần được biết. Hơn nữa, họ có thể đưa ra lời giải đáp thích hợp. Bởi có thể Dan đã nói gì đó với một trong số các con gái, và như thế chị - hoặc Roy McAfee - sẽ có manh mối.

“Chúng con đều ở cả đây rồi”, Kelly lo lắng.

“Mẹ có sao không?”. Maryellen hỏi.

“Mẹ không sao đâu”. Đã đến lúc thành thật. “Roy phát hiện ra năm ngoái bố các con đã mua một chiếc xe moóc cao hơn 7m chuyên dùng để đi du lịch”.

“Bố mua xe moóc á?”, Kelly hỏi.

“Bố để xe ở đâu?”.

Đó là câu hỏi Grace cảm thấy bế tắc.

“Mẹ không biết, nhưng mẹ phát hiện ra mẹ biết rất ít về bố các con”.

“Thậm chí là không hiểu gì, đúng không ạ?”. Lại là Kelly. Kelly gần gũi với ba và rất tự tin rằng ông sẽ trở về trước khi con của mình chào đời.

“Đúng”, chị miễn cưỡng nói. “Và ông ấy mua xe bằng tiền mặt”.

“Bao nhiêu ạ?”, Maryellen hỏi.

“Mười ba nghìn đô”, Grace nói. “Bằng những tờ một trăm đô mới tinh”.

Kelly há hốc miệng vì kinh ngạc.

Maryellen không nói gì.

“Mẹ không biết bố con lấy số tiền đó từ đâu”, Grace nói. Điều ấy cũng bí ẩn như sự biến mất của anh vậy.

“Mẹ, mẹ có nghĩ người đàn bà kia mua xe cho bố không?”. Maryellen nhẹ nhàng hỏi.

“Vậy sao không đăng ký dưới tên bà ta?”.

“Có thể bà ta không muốn mẹ phát hiện ra”, Maryellen gợi ý.

"Thôi đi!". Kelly hét lên. “Không có người đàn bà nào khác cả. Bố sẽ không làm thế”.

“Em là người lớn rồi đấy, Kelly ạ”, Maryellen gắt lên. “Khi nào em mới thôi không coi bố như một vị thánh nữa? Ông ấy không chỉ bỏ mẹ. Ông ấy còn bỏ cả chị và em đấy”.

“Đừng nói thế”, Kelly khóc nức nở. “Em không tin. Em chẳng bao giờ tin”.

"Các con, thôi nào...". Grace cũng thấy mình sắp khóc.

“Em vẫn nghĩ bố sẽ trở về trước khi con em chào đời chắc?”. Maryellen hỏi. "Tĩnh lại đi! Ông ấy không quan tâm đến bất kỳ ai trong chúng ta đâu".

"Maryellen, thôi ngay". Grace không cho phép Maryellen tiếp tục nói. Hai con gái của chị luôn xung đột với nhau.

Phút bồi rồi trôi đi, rồi Maryellen thì thầm. “Chị xin lỗi, Kelly. Chị thất vọng và chị trút cả xuống em”.

“Em cũng xin lỗi”, Kelly nói. “Xin lỗi chị và mẹ. Một ngày nào đó, chúng ta sẽ biết được sự thật về bố. Em không biết tại sao bố lại làm thế hay bố đang ở đâu, nhưng chắc chắn phải có lời giải thích hợp lý cho sự biến mất ấy”.

Con gái chị từng nói điều này rất nhiều lần rồi, nhưng Grace vẫn im lặng nghe Kelly nói lại những điều đó. Cả chị và Maryellen đều cho điều họ thấy là rất kỳ quặc. Họ tin rằng Dan sẽ không quay về. Nhưng họ hiểu rằng Kelly cũng cần có niềm tin của riêng mình.

Justine vô cùng khổ sở kể từ sau buổi họp lớp. Cô đã thông báo với Seth rằng cô sẽ kết hôn với Warren, nhưng thật sự cô lại không có ý định đó với Warren.

Tối thứ sáu, Warren sẽ đưa cô đi ăn tối ở quán D.D của vịnh. Và cô muốn nói cho anh ta hiểu rằng hiện giờ họ cứ đính hôn đã. Còn chuyện hôn nhân sẽ tính sau.

“Trông em đẹp quá”, Warren nói, rồi hôn lên má cô khi đến đón cô lúc hết giờ làm. Thứ sáu hàng tuần ngân hàng mở cửa tới tận sáu giờ chiều, và sau một ngày làm việc mười tiếng đồng hồ, Justine thấy vô cùng mệt mỏi. Có thể Warren thấy cô xinh, nhưng cô thì lại không nghĩ thế. Vì họ đang ở gần quán D.D, nên Justine gợi ý là sẽ đi bộ đến đó.

“Hay chúng ta cứ đến đó bằng ô tô?”. Warren ngần ngừ.

Lái xe tới một nhà hàng cách ngân hàng chưa đầy hai toà nhà thật kì quặc, nhưng Justine không muốn bắt đầu buổi tối bằng một cuộc tranh luận. Warren mở cửa xe ô tô cho cô, và cô phát hiện thấy một gói nhỏ được bọc cẩn thận đặt trên chiếc ghế mà cô sắp ngồi xuống. “Gì thế này?”, cô hỏi.

“Em mở ra xem đi”.

“Không phải một món quà khác chứ. Anh Warren, không cần thiết phải vậy đâu”.

“Ai nói thế?”, anh đùa. “Đó là cách duy nhất để chứng tỏ với em rằng anh sẽ là người chồng hào phóng”.

“Anh Warren”.

“Thôi được, anh không ép em nữa”. Anh vừa cười vừa vòng về chỗ ghế lái.

Justine chờ cho tới khi anh ngồi xuống mới mở chiếc hộp đựng trang sức ra. Bên trong là một hạt ngọc trai đen có móc gài bằng vàng gắn trên chiếc dây chuyền vàng. Hạt ngọc trai đẹp vô cùng, nó đầy huyền bí và cảm dỗ.

“Một người bạn đã mua giúp anh ở Nam Thái Bình Dương”, anh nói với cô.

“Đẹp quá”.

“Em xứng đáng được sở hữu những trang sức bằng kim cương và ngọc trai đẹp nhất”.

“Ôi, anh Warren”.

“Thôi nào”, anh vừa nói, vừa cười toe toét. “Chúng ta tới nhà hàng thôi. Anh muốn uống một ly”.

Justine cũng thích uống rượu, nhưng cô không phải là kẻ nghiện rượu. Warren thì lại thường quá chén. Mỗi lần như vậy, cô lại phải lái xe đưa cả hai về rồi ngủ lại trong phòng dành cho khách ở nhà anh. Cô biết mọi người nghĩ gì và chấp nhận để họ nghĩ thế. Warren đánh giá cao sự im lặng đó của cô.

Những buổi tối thế này xảy ra thường xuyên nên cô đã để một vài bộ quần áo dự phòng ở nhà anh.

Bãi đỗ xe của D.D đã chật kín, và họ thật may mắn khi vẫn tìm được một chỗ trống. Thay vì đặt bàn ăn tối, Warren dẫn cô vào phòng uống côc-tai, họ ngồi vào một khoang hình tròn trông ra mặt nước.

Warren gọi liền hai ly Xcôt. Anh ta vừa gọi ly thứ ba thì Seth Gunderson bước vào.

Justine nhìn anh đầy ngạc nhiên. Cô không biết anh vẫn còn đang ở trong thị trấn. Cô đã không nghĩ đến việc sẽ gặp anh ở đây.

Seth chậm rãi đưa mắt nhìn Justine rồi nhìn Warren, mặt anh lộ vẻ chán chường.

Nếu coi như không nhìn thấy Seth thì thật bất lịch sự, nên cô cố gắng nở một nụ cười. Anh chứng tỏ mình đã nhìn thấy bằng cách nghiêng đầu về phía cô, rồi tìm chỗ ngồi bên quầy rượu. Anh chọn chiếc ghế quay lưng về phía cô.

“Có chuyện gì vậy?”. Warren hỏi.

“Không có gì đâu”, cô quả quyết nói rồi nhìn ra khu bờ sông và bên du thuyền.

“Anh ta là ai?”. Warren hỏi, liếc nhìn Seth và rồi như thể đoán ra, anh ta cầm ly rượu lên, uống sạch một hơi. “Chết tiệt”, anh ta vừa nói vừa lắc đầu.

“Đừng lo về chuyện đó, Warren. Em đi cùng anh, chứ không phải Seth”. Ngay bây giờ, nếu cô nói với Warren rằng cô đồng ý nhận lời đính hôn thì chắc chắn anh ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn, nhưng cô không thể làm thế.

“Em thích anh ta. Đúng không?”.

“Tất nhiên là không rồi”. Sao lời dối trá lại dễ dàng buột ra từ miệng cô đến vậy.

“Em nghĩ mình đang lừa ai hả?”. Warren tỏ vẻ khinh bỉ. “Điều ấy hiển hiện trên vẻ mặt của cả hai người”.

“Không đúng”. Cô đã không tỏ ra thân thiện với Seth. Và Seth cũng vậy. Anh ngồi xây lưng về phía cô, điều đó khiến cô biết rằng anh không chịu nổi khi nhìn thấy cô.

“Em không thể rời mắt khỏi anh ta”, Warren nhận xét và thật kỳ quặc, anh ta tỏ ra thích thú.

“Anh đừng lộ bịch thế”.

“Anh sẽ làm cho không khí ở đây trở nên dễ chịu”.

“Không! Anh Warren, đừng”. Cô cô túm tay anh ta trong lúc anh ta rời khỏi bàn, nhưng anh ta đã quá nhanh. Thật khủng khiếp, Justine quan sát Warren bước về phía quầy rượu. Cô không thể đoán được những gì anh ta nói, nhưng dường như anh ta đang mời Seth đến ngồi cùng họ. Seth từ chối, và rõ ràng Warren vẫn cứ khăng khăng mời anh qua. Justine muốn chui xuống gầm bàn khi cuối cùng Seth cũng đồng ý, anh cầm cốc bia lên và theo Warren về chỗ họ ngồi.

“Mời ngồi”, Warren vui vẻ nói.

Seth do dự. Hoặc ngồi cạnh Warren, hoặc ngồi cạnh cô. Anh chọn ngồi cạnh cô, vậy là cô bị kẹt giữa hai người đàn ông.

Cô nhận thấy Seth ngồi cách cô khá xa nhưng cả ba người vẫn cùng ngồi một phía. Warren nhích đến gần cô hơn và quàng một tay lên vai cô.

“Tôi hiểu hai người biết nhau từ hồi trung học”.

Seth không buồn trả lời.

“Bọn em là bạn từ trước đó nữa cơ”, cô thì thầm.

“Buổi họp lớp có vui không?”. Warren hỏi, nhắm vào Seth.

“Phần nào thôi”. Ánh nhìn của anh đốt cháy tận sâu trái tim Justine. “Tôi hiểu đã có thể chúc mừng hai người rồi. Justine nói với tôi rằng cô ấy đã đồng ý làm vợ anh”.

Tay Warren siết chặt vai cô, như thể muốn nói với cô rằng anh ta vui đến thế nào. Rồi - giả vờ như đã biết tin này từ trước - anh ta vui vẻ nói. “Đúng. Anh có thể hình dung tôi là một người đàn ông hạnh phúc như thế nào rồi đấy”. Anh ta mỉm cười rạng rỡ với Justine.

“Một người may mắn”, Seth lạnh lùng nói thêm.

“Nhưng không phải là người ích kỷ”, Warren nói nhỏ.

Justine chạm nhẹ vào cánh tay anh ta, cô lo sợ những điều anh ta có thể nói.

“Em muốn nói gì?”

“Anh Warren, đã đến lúc ăn tối rồi”, Justine muốn chấm dứt cuộc nói chuyện này.

“Chưa mà”.

“Anh Warren, thôi nào”.

“Một lát nữa thôi”, anh ta nói quả quyết hơn.

“Tôi có thể thấy chuyện gì đang diễn ra giữa hai người”, Warren tiếp tục.

“Tôi đảm bảo với anh là không có chuyện gì cả, Seth nói một cách cứng rắn.

“Có thể. Tôi không ngồi đây để tranh cãi. Tôi biết Justine nghĩ gì về anh, anh Gunderson ạ. Cô ấy thích anh”.

“Đừng làm thế anh Warren”, Justine cầu khẩn.

Seth nhíu mày, khuôn mặt tối sầm lại.

“Anh che giấu cảm xúc cũng chẳng khác hơn cô ấy đâu, Warren tiếp tục. “Hãy cố lên”.

“Justine đã đồng ý lấy anh”, Seth nhắc nhở Warren.

“Đúng, nhưng chúng ta đều biết một kê già nua như tôi không thể hợp với cô ấy”.

“Ôi, Chúa ơi”. Trong đời, chưa bao giờ Justine lại thấy bẽ bàng và bối rối đến vậy. Cô muốn vùng chạy ra ngoài, nhưng một bên là Warren và bên kia là Seth, cô không thể nào trốn thoát.

Seth đột ngột đứng dậy như thề chiếc ghế bị bắt lửa. “Tôi nghe câu chuyện này đã đủ để biết mình không muốn nghe thêm nữa”.

“Đừng cẩu”, Warren vừa nói vừa cười đắc ý. “Tôi chỉ đang muốn cho hai người thấy tôi phóng khoáng như thế nào thôi. Nếu anh muốn có Justine, anh sẽ có cùng với lời chúc phúc của tôi”.

Cái nhìn coi thường ban đầu của Seth đối với Warren không sánh được với cái nhìn anh đang ném cho Justine lúc này. Coi thường... và thương hại.

“Tôi e là anh đã nhầm”, anh nói, đặt mạnh cốc bia xuống. “Tôi không quan tâm đến Justine”. Sau đó, anh bước ra ngoài, không đếm xỉa gì đến cô dù chỉ là một cái liếc mắt.